

Henk Pijnenburg www.artpijnenburg.nl henkpijnenburg@gmail.com

Privé Domein 167 Na de bedreigende streptokokken van Leonie toch nog naar tentoonstellingen in Groningen, Assen, Zwolle en Enschede.

Prachtige Pijnlijke tentoonstellingen die de moeite waard zijn en tot denken aanzetten.

Deel 1 Groninger Museum: JR - Phase 2 - Graffiti

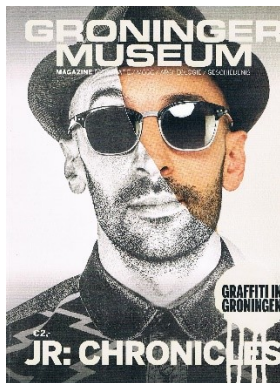
In mijn Privé Domein 163 vertelde ik dat Leonie en ik 17 november 2021 op het punt stonden naar Groningen af te reizen waar de opening zou plaatsvinden van de urban art kunstenaar JR en dat in de Ploegzalen graffiti tentoongesteld zou worden met een speciale zaal gewijd aan de werken van Phase 2 waarvoor wij een belangrijk werk hadden uitgeleend. Leonie werd op die 17 november ernstig ziek en wij vreesden voor haar leven. Gelukkig liep het goed af.

De reis naar Groningen struikelde al min of meer in Groningen zelf.

10 februari op de verjaardag van Leonie deden we alsnog een nieuwe poging onze reis te maken. In Groningen aangekomen bleek de hele stad te zijn ontregeld door werkzaamheden. Uiteindelijk komen we heel dichtbij City Hotel dat aan de Gedempte Kattendiep 25 ligt. Helaas konden we niet het bruggetje oversteken. We bellen naar de receptie van het hotel. De garage zou dichtbij liggen, maar de receptioniste wist ons niet te vertellen hoe we er moesten komen en ze kon het niet aan een collega vragen omdat zij er op dat moment alleen voor stond. Of we maar niet beter eerst het Groninger Museum konden bezoeken. Na veel omwegen kwamen we daar aan.

JR (1983)

JR gaat in het leven door met de initialen JR. Zijn eigenlijke naam is niet bekend. JR's achtergrond is graffiti en street art. Hij omschrijft zichzelf als fotografeur. De gehele benedenzalen van het museum zijn aan hem gewijd.

Toen ik de eerste grote zaal binnenliep werd ik overweldigd door enorme grote foto's, tot aan het plafond toe, waarop enorme mensenmassa's te zien waren. Als je op een fragment inzoomde raakte ik toch verloren omdat het juist de massa was waar het om ging. Alles is zwart-wit bij hem. De openbare ruimte is zijn werkterrein. JR is politiek en sociaal geëngageerd. Hij begon zijn carrière in de banlieues van Parijs die bekend staan om enorm saaie hoogbouw flats waarin vele migrantennationaliteiten samenwonen, waar veel armoede is en gewelddadigheden plaatsvinden. JR schiet foto's van bewoners die hij bij zijn projecten betreft. Die foto's worden vervolgens dan in de betere wijken op muren geplakt zodat de mensen die daar wonen op zijn minst een soort schuldgevoel krijgen.

Indrukwekkend vind ik de foto's die hij maakte over de beruchte **ommuurde grens in de Mexicaanse stad Tecate en de Verenigde Staten**. Een onschuldig kind, Kikito, niets wetend van de volwassen wereld kijkt over de muur. Een andere foto toont een lange tafel die doorheen de afscheiding staat en waaraan aan beide zijden mensen dineren.

Beroemd zijn de fotoprojecten met Israëliërs en Palestijnen. Om er achter te komen waarom ze niet met elkaar kunnen opschieten worden aan beide zijden van de scheidingsmuren hun portretten geplakt. Uiteindelijk lijken ze allemaal op elkaar. Echter culturele verschillen en waanideeën over wie het belangrijkste is worden niet zomaar opgelost. Het is in ieder geval een mooie poging om tot verbroedering te komen. *Het doet me denken aan het schitterende boek Apeirogon van Colum McCann waar Raoul Heertje mij op wees. Het boek gaat om een vriendschap tussen een Palestijn en een Israëliër die beiden een dochter zijn verloren door oorlogsgeweld. Een boek dat iedereen zou moeten lezen.*(1) Raoul Heertje en Frans Bromet maakten in 2019 een prachtige documentaire over deze kwestie.

JR reist naar diverse steden in de wereld om er in de sloppenwijken foto's van de vitaliteit van vrouwen te fotograferen. Rio de Janeiro (Brazilië), Nairobi (Kenia) en Jaipur (India), Monrovia (Liberia) en Phnom Penh (Cambodja). Hij plakt foto's van vrouwen en vrouwenogen op de muren van sloppenwijken, openbare gebouwen als kerken en moskeeën, bussen en treinen.

Leest u vooral ook het boek van Nobelprijswinnaar 2018 Denis Mukwege: De kracht van vrouwen.
(2)

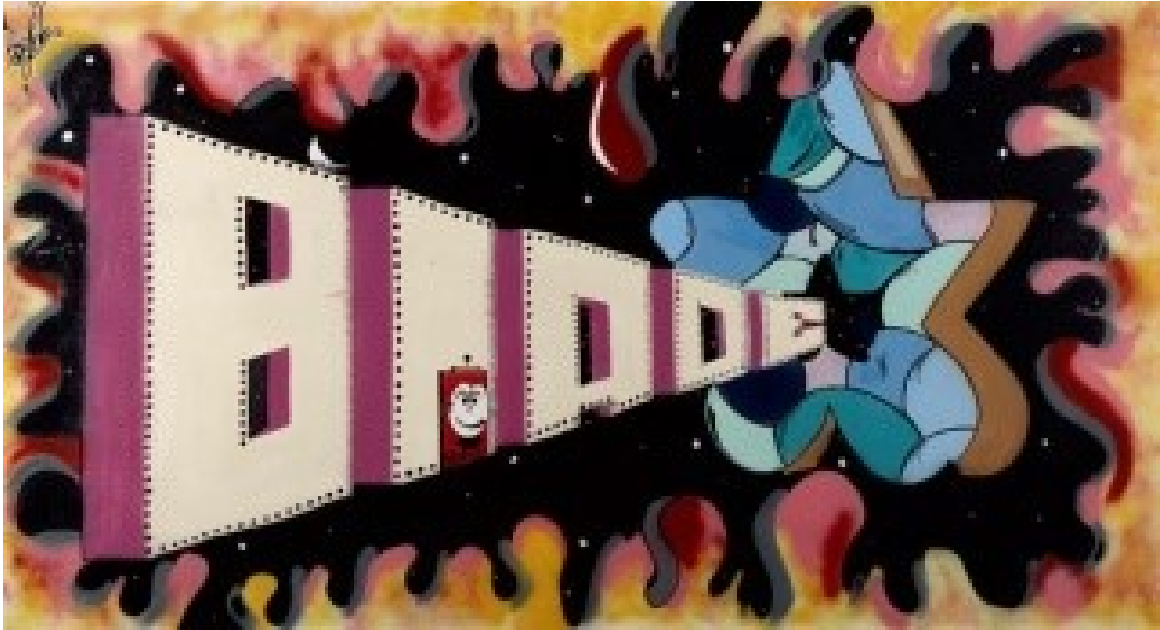
14 maart was JR in Liviv, een Oekraïense stad, dichtbij de Poolse grens, waar hij een print van de vluchteling Valeriia van 148ft, gelijk aan 45 meter, geholpen door honderd vrijwilligers openvouwde. Het project haalde Het wekelijks verschijnende Time Magazine.

In de Ploegzalen van het Groninger Museum zien we de old school graffiti kunstenaars zoals Phase 2, waar een hele zaal aan is besteed, Dondi White, Blade, Noc 167, Crash, en Quik en andere Groningse graffiti kunstenaars als Mick La Rock.

Quik, I'm the smoke King, I'm Black, spray paint on canvass, 75x101, 1982

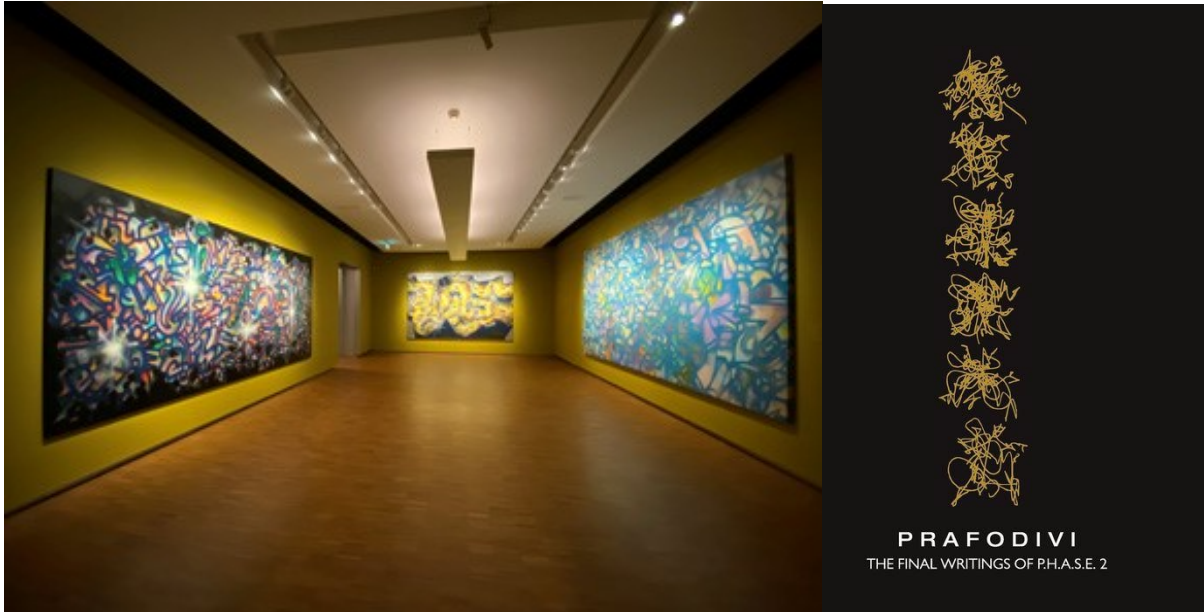

Blade, Come On In, spray paint on canvas, 179x228, 1983

In mijn Privé Domein 165 schenk ik vooral aandacht aan Phase 2, die naar mijn mening het belangrijkste schilderij van de graffiti beweging heeft gemaakt: **ATHANASIAN CONFRONTATION** (*Athanasius (295-373), patriarch van Alexandrië en kerkvader uit de vierde eeuw na Christus* waarin de gelijkwaardigheid, ondanks de verschillen, van mensen van allerlei rangorde en kleur aan de orde wordt gesteld. (3) Iedereen zou getuige moeten zijn van dit uitzonderlijke schilderij, een buiging maken en een kushandje moeten toewerpen. Voel de strijd om de erkenning en gelijkwaardigheid van mensen in de wirwar van strijdende en lijdende lijnen met lichtflitsen van hoop. De blauwen van Cézanne zijn hier rusteloos op zoek naar vrijheid.

De graffiti kunstenaars van New York hebben de weg geopend naar de nu algemeen erkende zwarte kunstenaar. Zwarte kunstenaars uit de gehele wereld hebben nu een podium in de hele kunstwereld. Een ongekende vooruitgang in onze beschaving en van een nog niet tot de gehele kunstwereld doorgedrongen betekenis.

Phase 2 die gestorven is aan de ziekte van ALS of Lou Gehrig's ziekte. Hij "controleerde de cultuur, legde uit, riep sukkel, bijters en fraudeurs", zei de schrijver Adam Mansbach, een vriend van Phase 2's sinds de jaren negentig.

Phase 2 was niet geïnteresseerd in roem en geld. Hij heeft zijn ziel nooit verkocht aan commercie, hij streefde naar zuiverheid en eerlijkheid.

Ofschoon hij niets meer met zijn rechterhand kon schrijven heeft hij met zijn linkerhand op zijn bed de gedichtenbundel **'PRAFODIVI'- THE FINAL WRITINGS OF P.H.A.S.E. 2** (4)

SOME ME - I S M

**MUSIC... MY VERY FIRST LOVE
DANCE, BASKETBALL
LIKE FRIENDS CRAVE DOPE
THOSE BECAME MY "DRUGS OF CHOICE"
NEVER DID WHAT I'M KNOWN FOR "FAME"
OR EVER THOUGHT TO MAKE \$ AS AN "ARTIST"
ESPECIALLY WITH AN ARTFORM SO FOREIGN TO EVERYONE ELSE
I JUST WANTED TO BE A RADIO D.J.
PLAY MUSIC, WRITE SONGS, AND SING
AT THE SAME TIME, SOME OF THOSE THINGS
WERE MORE DESIRE AND DREAMS THAN REALITY
NOT HAVING AN OUTLET OR CLUE
BEYOND LET'S THE EXISTENCE OF BROADCASTING SCHOOL
SO, THERE'S A HUGE IRONY IN MY BEING ARTIST
THOUGH MY PASSION AND NATURE TO DO ARE HUGE AND DEDICATED
THE OPPORTUNITY TO TRAVEL AND PARTICIPATE IN SHOWS
IS MORE A FACTOR THEN AN INCENTIVE OR GOAL
HAD I NOT PAINTED TRAINS
PAINTING WOULDN'T BE MY WEAPON OF CHOICE
I AM MORE OF A DRAFTSMAN**

Het is totaal onduidelijk wat Phase 2 met de cryptische titel PRAFODIVI bedoelt. Misschien dat een van mijn lezers deze titel kan duiden?

p.6

JR en New York Graffiti is nog tot en met zondag 12 juni 2022 te bewonderen.

Literatuur:

1. Colum McCann, *Apeirogon*, uitgeverij De Harmonie, 2020

2. Denis Mukwege, *De kracht van vrouwen- een verhaal van moed en veerkracht, de bezigebij*, 2021

'Vrouwen en meisjes met fysieke en psychische verwondingen, gevolgen van grenzeloos geweld, ogenschijnlijk onherstelbaar. Dokter Mukwege herkent hun kracht. Hij helpt, geduldig, en geeft hun het vertrouwen weer te leven, en zelfs te stralen.'

Tineke Ceelen, directeur Stichting Vluchteling.

'De man die de menselijke waardigheid hooghoudt, daar waar ze het meest belaagd en bespuwd wordt'. David Van Reybrouck

3. Privé Domein 165 Phase 2 www.artpijnenburg.com

4. PRAFODIVI THE FINAL WRITINGS OF P.H.A.S.E. 2, at www.ICGtesting.com
45\$

